قال رسول سلام الله علیهم العلم علمان علم فی اللسان فذلک حجة الله علی ابن آدم و علم فی القلب فذلک العلم النافع (کنز الفوائد؛کراجکی،ج2،ص107)

مجموعة ورام ج2 214 الجزء الثاني؛ وَ قَالَ النَّبِيُّ ص الْعِلْمُ عِلْمَانِ عِلْمٌ بِاللِّسَانِ وَ هُوَ الْحُجَّةُ عَلَيْكَ وَ عِلْمٌ بِالْقَلْبِ وَ هُوَ النَّافِعُ لَكَ وَ لَيْسَ بِالتَّحَلِّي وَ لَا بِالتَّمَنِّي وَ لَكِنَّهُ مَا وَقَرَ فِي الْقَلْبِ وَ صَدَّقَهُ الْعَمَلُ

علم به باری متعال است علم به روش درک باری متعال است نه هر علمی! با این وجود این علم را به در حد گفتگو و صحبت و بحث و شنیدن هست علم نافع و مفید نیست فقط حجت توست در نزد خدای متعال! ما نافع بودن به آن استکه آنچه شنیدی یا گفتی درباره باری متعال و راه رسیدن به حضرتش را در قلب و جانت حک کنی! بدان عمل نمائی! با جانت بوسیله آن علم رشد کنی! لذا علم را از قیل و قال خارج کن که وگرنه نافع که نیست بلکه مضر است!